

ŽATVA
JE
SKONANIE
SVETA

Mt 13, 39

5 1990
ročník XXII
živé SLOVA

Pravý základ

Všude na mořském pobřeží, ať už je to v Anglii, Holandsku či Německu, Jugoslávii či Bulharsku, se děti každé léto baví stavbou hradů a zámků z píska. Každé přitom zkouší své stavební umění a usiluje o to, aby jeho dílo při přílivu vydrželo co nejdéle. Ale vždy je to jen otázka času. Stoupající voda nakonec všechno srovná a zmizí beze stop i ten nejpečlivěji vybudovaný pískový hrad. Po odlivu je pobřeží opět zcela holé.

Tato dětská hra je vlastně obrazem dnešního života. Jak se jmenej základ, na kterém stavím svůj život? Je to zdraví? Co se stane, když náhle vážně onemocním? Nezřítí se moje životní budova proto, že nevydržel základ? Někdo jiný možná staví na svém bohatství a majetku. Ale i tato

budova se zřítí, bude-li napadena vnějšími okolnostmi.

Nás verš, uvedený v závěru, nám ukazuje neotřesitelný základ, Pána Ježíše a Jego slovo. Je-li základem mého života Kristus, mohou se i ve zvlášti bouřlivých dobách v domě mého života sice uvolnit a vypadnout některé kameny, ale základ se nepohně a dům zůstane stát.

Věřím, že tvůj život není hradem z píska, ale že je založen na skále, kterou je Kristus.

„A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozvážnému muži, který postavil svůj dům na skále. Tu spadl příval, přihrály se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům, ale nepadl, neboť měl základy na skále“ (Mt 7,24-25). přel. tp

Hriešnik má iba dve možnosti: Odpustenie, alebo zahynutie.

Pri Kristovom kríži stojíme na križovatke cest do neba alebo do pekla.

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSFR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: 701 00 Ostrava 1, Fifejdy II, Lechowiczova 5/2839. — Vychází šestkrát ročně. Předplatné na celý rok 30. — Kčs. — Administrace časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava: akad. Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Ostravské tiskárny, státní podnik, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snižený poplatek za dopravu novin povolen Směs Ostrava, č. j. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1. — Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

PÁN JEŽÍŠ KRISTUS JAKO JAHVE

Nový zákon je skrytý ve Starém zákoně a Starý zákon je zjevený a odhalený v Novém zákoně. Při čtení Starého zákona jsme připravováni na Nový zákon. To, co nalézáme v Novém zákoně v plném květu, je ve Starém zákoně obsaženo jako zrněčko semena. Semeno může být malé a zahalené ve skrytosťi — ale je tu. To platí především o Ježíši z Nazarétu. Na cestě z Jeruzaléma do Emaus se stalo, že dvěma učedníkům Pán Ježíš „začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma“ (L 24,27).

Chceme-li poznat, kdo Pán Ježíš skutečně je, musíme číst Starý zákon, ukazující cestu k pravdě a připravující nás pro plnější zjevení toho, co pak je popsáno v Novém zákoně.

Každý Žid věděl ze svatých hebrejských Písem, že člověk nesmí pohledět na Boha, protože Hospodin řekl: „Nemůžeš spatřit mou tvář, neboť člověk mě nesmí spatřit, má-li zůstat naživu“ (2M 33,20). Nový zákon učí totéž: „Boha nikdy nikdo neviděl“ (J 1,18). „On jediný je nesmrtelný a přebývá v nepřistupném světle; jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže vidět“ (1Tm 6,16). Ve smyslu těchto slov se pozorný čtenář Písma musí zastavit a ptát se: Kdo se ukázal Abrahamovi jako „Bůh slávy“ (Sk 7,2), nebo Hagar na poušti jako „Anděl Hospodinův“ (1M 16,10-13)? Kdo to byl, kdo se zjevil Jákobovi u Fanuele, o němž řekl Jákob: „Viděl jsem Boha tváří v tvář a byl mi zachován život“ (1M 32,30)? Kdo se ukázal Mojžíšovi u hořícího keře jako „JSEM KTERÝ JSEM“ (2M 3,14), takže „Mojžíš si zakryl tvář, neboť se bál na Boha pohledět“ (v. 6)?

Kdo se ukázal Jozue u Jericha jako „Kniže vojska Hospodinova“ (Joz 5,14), takže „Jozue padl tváří k zemi a klaněl se“? Kdo to byl, kdo se ukázal Gedeonovi pod dubem v Ofra, který je označen jako „Anděl Hospodinův“ (Sd 6,11) a pak přímo jako Jahve (Hospodin) ve v. 14? Kdo se zjevil Manue a jeho manželce — Samsonovým rodičům, kteří „padli tváří k zemi“ (Sd 13,20) a Manue řekl své ženě: „Určitě zemřeme, neboť jsme viděli Boha“ (v. 22)?

Tyto události ze starozákonních dějin musí u myslících lidí vyvolat palčivé otázky. Je jasné, že ti, co prožili uvedené setkání s předivnou nebeskou bytostí, byli přesvědčeni, že viděli Boha. Podali zprávu podle svého přesvědčení a Písmo schvaluje jejich svědecství, aniž by ho vysvětlovalo. Některí se domnívali, že musí zemřít, a byli překvapeni, že zůstali na živu. Ale ani toto překvapení nezvukalo jejich přesvědčení, že viděli Boha, ani neodstranilo zmatek z toho, že Ho viděli a přesto žijí. Kdyby Boha skutečně neviděli, proč pak Písmo říká, že Ho viděli? Viděli-li Boha, proč nezemřeli na základě sdělení ve 2M 33,20? Proč ten, jenž se zjevil Gedeonovi, je jednou popisován jako anděl Hospodinův a podruhé jako sám Hospodin? A jak mohl letit patriarcha Jákob při zehnání synů Josefových ztotožnit Boha s andělem, který ho vydoupil (1M 48,15-16)? Proč přikázal tento anděl Mojžíšovi a Jozuovi se zout obuv ze svých nohou? Proč se mu klaněl a vzývali Ho, zatím co apoštol Jan, když padl před andělem, aby se mu klaněl, uslyšel příkaz: „Střez se toho! ... Před Bohem poklekn!“ (Jz 22,9).

Jediné vysvětlení této otázky je v tom, co již sám Pán Ježíš vysvětloval učedníkům na cestě do Emaus. On sám, Boží Syn, se zjevoval ve Starém zákoně v postavě tajemného anděla smlouvy. Tak se nám odkrývá i zvláštní po-

hled na to, co Pán Ježíš řekl: „Kdo vidí mne, vidí Otce“ (J 14,9). Ačkoliv žádné smrtelné oko nevidělo Boha Otce, přesto lidé skutečně viděli Boha v osobě Jeho Syna, který je pravým obrazem Jeho podstaty.

S tím, co jsme si řekli, pak úzce souvisí i skutečnost, že Pán Ježíš Kristus před svým vtělením, jako Boží Syn, v písmech Starého zákona byl označován jako JAHVE=HOSPODIN.

Předem nutno říci, že je pouze jeden Bůh Jahve: „... ať poznají, že ty jediný, jenž Hospodin máš jméno...“ (Z 83,19); „Já, já jsem Hospodin, kromě mne žádný spasitel nemí“ (Iz 43,11); „Já jsem Hospodin a jiného už nemí“ (Iz 45,18b). Z těchto a dalších textů je zřejmé, že když jde o jméno Jahve — Hospodin, vztahuje se na jednoho Boha. Ale čtěme dále:

1) Iz 40,3: „Hlas volajícího: Připravte na poušti cestu Hospodinu (Jahvemu)! Vyrovněte na pustině silnici pro našeho Boha!“ U Mt 3,3 čteme: „To je ten, o němž je řečeno ústy proroka Izaiáše ...“ V Novém zákoně je vysvětleno, že ten Jahve, Bůh, o němž psal Izaiáš, je Pán Ježíš Kristus.

2) Za 11,12b-13: „Tu mi odvážili jako mzdu třicet šekelů stříbra. Nato mi Jahve řekl: Hod to tavíčovi, tu nádhernou cenu, již mě ocenili“. Kdo byl prodán za třicet šekelů stříbra? Pán Ježíš (Mt 26,15). Hospodin (Jahve) v proroctví Zachariášově je Mesiáš, Ježíš z Nazareta.

3) Jr 23,5-6: „Hej, přicházejí dny, je výrok Hospodinův (Jahveho), kdy Davidi vzbudím výhonek spravedlivý. Královat bude jako král a bude prozírávý a bude v zemi uplatňovat právo a spravedlnost. V jeho dnech dojde Judsko spásy a Izrael bude přebývat v bezpečí. A nazvou ho tímto jménem: JAHVE — naše spravedlnost“. Kdo přišel z pokolení Davídova a přinesl pro Judsko spasení? Bůh Otec, jehož jméno je Jahve, poslal Davidův výhonek — Mesiáše, svého Syna, Ježíše z Nazareta, který je Jahve — naše spravedlnost.

4) 1M 19,24: „A Hospodin (Jahve) chrlil na Sodomu a na Gomoru síru a oheň od Hospodina (Jahve) z nebe“. Ten muž, který přišel k Abrahamovi, byl Jahve (Boží Syn před vtělením) a On chrlil na Sodomu oheň a síru jako soud Boží, soud od Boha Otce (Jahveho) z nebe.

5) Iz 6,5: „I řekl jsem: Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina (Jahve) zástupní.“

Koho to vlastně viděl Izaiáš a nebyl ztracen, nezahynul? Odpověď čteme u Iz 12,41: „Tak řekl Izaiáš, neboť viděl jeho slávu a mluvil o něm“ — o Pánu Ježíši Kristu.

6) Z 18,3: „Hospodine, skalní štít můj, má pevná tvrzi, vysvoboditel, Bože můj, skála má, utíkám se k tobě“. Kdo byl tím Hospodinem (Jahvem), skálou spasení? Odpověď dává apoštol Pavel: „... a tou skálou byl Kristus“.

Cely Starý zákon, od počátku až do konce, mluví o Hospodinu, Jahvem, a to o Bohu Otci a o Božím Synu. Pán Ježíš Kristus jako Boží Syn před svým vtělením se zjevoval lidem jako Bůh, protože On je Bohem, On je Jahvem. Tak skrze zjevení Nového zákona můžeme porozumět zprávám Starého zákona a opačně. Skládáme se před našim Pánem a ke slávě Boha Otce vyznáváme:
JEŽÍS KRISTUS JE PÁN (Fp 2,10-11).

Podle A. W. a E. T. upr. —jos

Je lahko kritizovat iných,
ale je omnoho užitočnejšie
kritizovat sám seba.

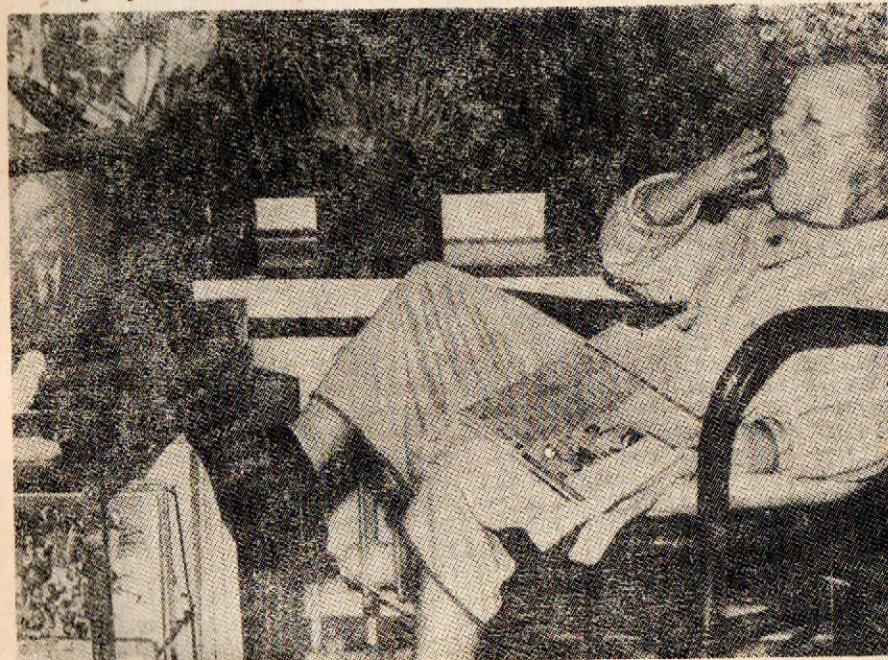
CO VIDĚLI V TVÉM DOMĚ?

Tuto otázku, kterou prorok Izaiáš položil králi Ezechiašovi, měly bychom si často položit také my, ženy a matky, strážkyně domu. Co vidí naše Bohem nám svěřené děti v našem domě při každodenním shonu?

Děti jsou bystří pozorovatelé a napodobovatelé. Nezažily jsme to již ve vhodných či nevhodných okolnostech, často ke své radosti a častěji ke svému zděšení, že nás děti napodobovaly ve slovech, gestech a činech?

Co vidí děti v našem domě? Vidí unavené, nervózní, vznětlivé matky? Nebo vědí, že matka má čas pro zdánlivě nedůležité, nezávažné otázky a naléhavá přání svého dítěte? Pro dítě neexistují žádná nepodstatná přání nebo otázky, jež lze přeslechnout. Jemu jsou zážitky a zvláštnosti jeho vlastního malého světa právě tak důležité jako světoborné věci dospělému. Tam, kde je dítě odmítáno a kde se s ním zachází nevlidně, reaguje rozrušeně a uraženě. Jistě si přejeme od našich dorůstajících dětí, aby nám nechávaly možnost podílet se na tom, co se v nich odehrává, co jimi hýbe, čím se zaměstnávají. Ale někdy našly zavřené dveře, když nedočkavě a s důvěrou přišly k mamince.

Pro věřící matku, která má odpovědnost před Bohem za své děti, by mělo být samozřejmostí zjistit a pochopit starosti, těžkosti a útrapy svých dětí. Ale měla by mít také největší zájem a tužbu záhy a podle věku seznámit své dítě se Spasitelem, který je vždycky přítomen, vždycky slyší, miluje, nikdy nespí, nikdy nezapomíná. Každá matka by měla být mistrem ve vyprávění a oživování biblických příběhů. Dokáže to, jestliže sama žije se Slovem.

Co vidí naše děti v našem domě, když nás těžkosti denního života uvádějí do tísňivých situací? Dítěti se nic tak hluboko nezarývá do srdce jako obraz modlících se rodičů, kteří své problémy předkládají Pánu, kteří se ve všem a přede vším obracejí na Rádce a Utěšitele, Zachránce a Spomočníka — Pána Ježíše Krista.

Co vidí tvé dítě na tobě a v tobě, je-li nemocné, nebo když vážně onemocně? Vídí šílení se starost, úzkost a rozechvění? Jak matka netrpělivě vyhlíží po lékaři a léku? Nebo zná dítě matku, která nejprve poklekne u jeho lůžka a své nemocné dítě poroučí nebeskému Lékaři do jeho dobrých a silných rukou? Děti chápou bílickou nauku o životě velmi rychle na tom, jak to vidí dělat matku a otce.

A ještě jednu otázku: Co viděly v tvém domě, pokud se týká hmotných věcí? Učíme své děti podle způsobu světa shromažďovat zemské poklady? Učíme je žít a jednat podle všeobecně platných a běžných způsobů chování? Nebo vidí ještě i dnes v rodičovském domě, jak se rodiče dotazují po Božích měřítkách a příkazech a konají podle nich?

E. T. pěl. — do

Etli jsme...

Bíble nám podává zprávy o tom, že Pán Bůh varoval lidí dříve, než nad nimi vykonal soud. Tak tomu bylo v dávné minulosti a tak je tomu i v současnosti. Naši otcové nám zanechali zprávy o tom, jak Pán Bůh varoval lidí před první i před druhou světovou válkou.

A v současné době jsme sami vtaženi do nového Božího varování lidstva. Jestliže potopení Titaniku byl zdvižený Boží prst nad pýchou člověka, který postavil „nepotopitelnou lod“ a nedávně zícení raketoplánu před zraky milionů televizních diváků bylo Boží výstrahou nad pýchou člověka, pronikajícího do vesmíru, pak velice vážné varování znamená tragédie v Černobylu. Umíme si představit hlad, mor, války, zemětřesení a další soudy, uvedené v knize Zjevení. Neuměli jsme si však dost dobře vysvětlit to, co čteme ve Zj 9,5-6. Trápení v dobu 5 měsíců jako po uštknutí „štírem“. Přečtěme si něco o „černobylském trápení“ a přemýšlejme...

„V prvních měsících po výbuchu bylo evakuováno 360 000 lidí z třicetikilometrového okruhu kolem elektrárny. Na zamořené půdě žijí tři milióny lidí.

V zasažených oblastech roste počet nemocných leukémii, rakovinou štítné žlázy a celkově sníženou imunitou. Zvířata v pásmu smrti (průměr 60 km od elektrárny) byla ponechána svému osudu. Losi a divočáci zahynuli, stejně jako ptáci. V lesích okolo Černobylu je proto ticho. Jen kachny si zde sedají při taži. Uprchlá domácí zvířata oslepla, mnoho koček zřejmě neslyší. V řece Pripjati, jejíž voda chladí reaktory, již nejsou zdravé ryby. Jejich šupiny jsou asymetrické, smyslové orgány defektní. A maso je nepoživatelné..

Hřiště dětského domova Blon je smutné místo. 57 dětí nevidí, nechodí, nechápe. Některé děti mají čočky vroslé dovnitř očí. Jiným chybějí ruce nebo nohy nebo mají srostlé údy, monstrózní vodnatelné hlavy, nebo jsou duševně postižené. Mnohé nepřežijí ani rok.

„Nemoc z ozáření není nemoc, to je smrt“, praví stručně lékaři. Otázkou je jen rychlosť umírání. Rakovina v širokých vrstvách obyvatelstva je časovaná bomba, jejíž zápalná šňůra byla zapálena v Černobylu.

V různých pásmech „stálé“ nebo „přísné“ kontroly se sice smí bydlet a pracovat, ale požívání tam vyroběných zemědělských a živočišných výrobků je zakázáno. Nikdo nesmí lovit nebo rybařit, sbírat houby nebo jahody, děti se musí dvanáct hodin denně zdržovat v uzavřených třídách, koupání je zakázáno stejně jako hraní v lese a na lukách.“

Z článku Řekni mi, kdy musím zemřít
100+1 zahraniční zajímavost 16/90 —jos

EXAŘENÍ DUCHA ŽIVOTA

Motto: „... kterýž jsa ve svém božském bytí nelpěl na své rovnosti Bohu, nýbrž sebe sama zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí, a ve svém člověčenství se ponížil v poslušnosti až do smrti, a to smrti kříže.“

Fp 2,6-8

VÍTEZSTVÍ SVOBODY A VAROVNÉ MEMENTO PRAVDY

Komu je zjevena jedinečná krása Kristova ducha a kdo se chce cele a bezvýhradně svěřit Jeho vedení v praktickém životě?

Středověké církvi — té „jediné“, „svaté“ a „římské“ se svou hlavou i údy? Jaká to prapodivná misiye „křížových výprav“ na základě papežského prokletí a konkrétních výzev k vraždění, plenění a vyhlazení jakékoliv opozice proti mocenské zvěři „neomylných Božích náměstků“, misiye bez jakékoliv úcty a lásky k Božímu stvoření? Co je to za misiye s násilnickým mečem v ruce ve jméně Kristova kříže s příslibem zemské i nebeské odměny za vyslovené zločiny?

Na druhé straně — jakým duchem je však veden pohoršený prostý lid ve své horlivosti pro křesťanské ideály podle Písma, avšak s hněvem, rozhorečením a s pomstyčitivostí vůči podněcovatelům? Jejich horlivost často postihla řadu nevinných i to, co jejich píle, láska a zbožnost vytvořila svýma dělnýma rukama. Tito prostí, chudí a bezprávní se samozřejmě cítili bliže vůči Spasiteli v Ježiho chudobě a bezmocnosti kříže než jejich světští i duchovní pánové. Vždyť oni nesly vždycky na svých bedrech nejhorské hrůzy tohoto válečného vření.

Kde a v kom najít nejen v naší vlasti, ale v celém tehdejším středověkém světě Boha v Kristově duchu, jinak než v lidem tak přirozeném výrazu: „Oko za oko, Zub za Zub!“

Prostý lid se nadšeně a se zaujetím chopil role nápravy všech „společenských neřádů“ — vedoucí ovšem k hanbě, odsouzení a k pokání přede vším privilegovaných vrstev „křesťanských duchovních i světských vrchností“, které potupným a nelidským způsobem provokativně likvidovaly skutečné duchovně mravní vzory. Nejznámější společenské vrstvy neměly co zírat při svém horlení pro pravdu a spravedlnost. Byly oběti neblahého dědictví bezbožných násilnických řádů, založených na stavovských privilegiích s jejich hmotným bohatstvím, slávou a mocí. Jako biblický bohatec si klidně denně hodovali, aniž by se ani v nejmenším zajímali o osud „vředovitého Lazara“ na prahu svých okázalých synekur.

Lid ohrožený duchem papežské „misie“ a Zikmundovy „kruciáty“ však nemohl zůstat na „pospas psům“, kteří mu zasazovali rány, protože se nevyrovnali těm biblickým, kteří měli s nemocným Lazarem soucit. Tito uražení a ponížení se nakonec chopili meče, když jim ho pro obranu vlastního života, víry, vlasti a spásy povolili příkladní a mravně bezúhonné Husové žáci na pražském vysokém učení. To byl krok, který vyděsil zkorumpanou oficiální církev, ale i panstvo a bohaté měšťanstvo — převážně německé a ortodoxně katolické, i většinu původních přívrženců Husa, kteří po selhání slaboského krále Václava IV. a jeho vdovy Žofie sehrávali ve své duchovně mravní rozpolcenosti ve společenství

českého katolického panstva trapnou úlohu při tajných i otevřených vyjednávacích se Zikmundem. Ulekli se radikálních požadavků chudých městských i venkovských vrstev, jejich zjevného pohrdání „mamonem“, jemuž nepřivykli, nádhrou a přepychem honosných chrámů, ale i klášterů, což bylo v rozporu s mnišskými sliby pokory, chudoby a služby ubohým a trpícím. Jakou hrůzu vyvolalo ničení skvostných a nenahraditelných kulturních hodnot pod vlivem přímočarého úmyslu „očistý od pohanské modloslužby“ horlivých, avšak vesměs málo vzdělaných a kultivovaných lidových vrstev, které se z lásky k Božímu slovu sice samy učily číst... ale — „místo pilné práce přestaly poslouchat, cítit a shromažďovat zemské bohatství pro svou od Boha zřízenou vrchnost, již mají být ve všem poddání — a to nejen pánum dobrým, ale i zlým!“

Pokud se Husovi přívrženci z řad privilegovaných vrstev (kteří se spokojovali pouze s kalichem a další věroučné reformy podle způsobu Tábora odmítali) někdy postavili rozhodněji proti Zikmundovi, pak to bylo pouze z obavy z jeho zpupné věrolomnosti, z jejich českého národního citění a pro citelné ztráty poddaných, statků a majetků za stálých válečných konfliktů, čímž docházelo k úpadku obchodu, řemesla i zemědělství.

Není divu, že cizácké hordy „záslužných bojovníků kříže proti proklatým kacířům“ napomáhaly neprímo i při svých nezdarech k vytváření **páté kolony** mezi Čechy — protlidové fronty, toužící po smiru s církvi a panovníkem.

V této rozporné situaci statečného, ale těžce zkoušeného národa vyniká mimořádná osobnost zemana **Jana Žižky z Trocnova**.

V souvislosti s tímto zásadovým a mimořádně nadaným válečníkem vyvstává vážná otázka, zda bylo vůbec v něčich silách vyvést k světu svobody vášnivě se deroucí národ a dovést jej k uvědomělému užívání svobody k obecnému blahu a pokoji v podmírkách chaotické demokratizace (jak bychom to nazvali my dnes).

Když se společně s **Mikulášem z Husi** obrátili na Pražskou universitu s otázkou: „Sluší-li mocí brannou válčiti pro svobodu slova Božího? Nezapověděl-li Kristus, přikázav Petrovi schovati meč do pošvy?“ — aby se zamezilo všelikým rozpakům a pochybnostem... uslyšeli konečný verdikt mistrů a bohoslovů po dlouhém jednání ústří i zvláštního spisu Husova oddaného ctitele a žáka **Mistra Jakoubka ze Stříbra**: „Bylat by to vpravdě věc nekřesťanská, chtít mečem v ruce rozšírovat slovo Boží. Křesťan pravý přemáhati má protivníka svého trpělivosti a obracetí jej láskou i poučováním: když by ale nepřítel ukrutný vyhladil chtěl věrné křesťany hrubým násilím a nebylo by ovšem prostředku jiného, jímž by mohli příchránění být a zachování: tehdy nejen že dovoluje se bojovat mečem pro obranu vyznavačů pravdy, ale že se i nařizuje!“

Tak byl vlastně bohabojnému Janovi Žižkovi uvolněn prostor pro uplatnění jedinečné vojenské geniality:

r. 1419 — v pomoc ohrozené husitské Praze poráží útočníky pevnosti v bitvě pod **Vyšehradem** (kde je viděl Chelčický a nazval je „zabiječi“!), dále útočníky pevnosti Pražského hradu a panské koalice s církevní hierarchií a pražskými Němcí v bitvě **malostranské** — žel s velkými kulturními škodami, způsobenými rozvášněným vítězným lidem. Pevnosti nedobyl.

r. 1420 — v domácích bojích pomohl uchránit ohrozenou **Plzeň** a vítězí v bitvě u Sudoměře, kde odolal přepadení své skupiny věrných v počtu 400 i s ženami a dětmi přesilou 2000 „železných pánu“. Mistrovsky využil hráze vypuštěného rybníka a jeho bahnititého dna pro svých dvanáct vozů... aby pak po zdolání panského odporu v jižních Čechách založil **Tábor**,

- spěchaje na pomoc Praze proti 150 000 Zikmundovým křižákům, převážně Němcům, poráží zrádnou panskou zálohu v bitvě u **Poříčí nad Sázavou**,
- utáboři se a narychlo se opevní na vrchu Vítkově, kde se uchrání, v bitvě na **Vítkově** prakticky rozhodne o zdraví jího nepřítele za nečekaného výpadu osmělených Pražanů v bitvě na **Špitálském poli** před zraky zuřícího a zouflého Zikmunda a ostatní armády na druhém vltavském břehu. Nastalému rozkladu celé výpravy nezahrání ani urychlěná Zikmundova korunovace na Pražském hradě,
- krátce nato se snaží Zikmund zachránit obklíčenou posádku vyšehradské pevnosti a tam utrpí další potupnou porážku v bitvě u **Vyšehradu** a na ústupu, získav uherské posily, je v bitvě na **Pankrácké pláni** Žižkou poražen, zahnán na útek. Vyšehradská pevnost byla dobyta a zpustošena. Pod dojem této katastrofy padá zkrátka i pevnost Pražského hradu — a pražský arcibiskup **Konrád z Vechty** se s oficiální českou církevní hierarchií připojuje k vyznavačům kalicha!
- ještě téhož roku dobývá Žižka většinu **nepřátelských hradů** a pokračuje **zrádná města** v Čechách s **německým obyvatelstvem** (Prachaticce, Chomutov, Louny, Slaný, Mělník) a po dobytí Českého Brodu útokem se vzdávají Kouřim, Kolín a Nymburk.

- r. 1421 — **kapituluje Kutná Hora** — Zikmundova bašta německých horníků, smutně proslulých nelítostným upalováním husitů a házením jich do šachet. Teď vychází vstříc v pokání a prosí „pro milosrdenství Boží“ o slitování. Žižka odpouští, pouze vykazuje zásadové měšťany „pod jednou“ s jejich majetky z města. Tak se zásluhou Jana Žižky stavají s nim solidární Pražané po pádu Kutné Hory vítězí a **Praha** hlavou nejen všech královských měst, ale i celého království, tedy **Caput regni**!
- V témže roce se koná **čáslavský sněm**, kde se české a moravské stavy zříkají Zikmunda, ustanovují prozatímní 20 **zemských správců** (mezi nimi i Žižku) a nabízejí českou korunu prostřednictvím Zikmundova protivníka — polského krále Vladislava II. litovskému knížeti Vítoldovi pro jeho syna **Zikmunda Korybutoviče**, nedbající úlispních až prosebných slibů a „námluv ukrutné šelmy ryšavé“.
  - Nešťastnou náhodou ztráci dosud jednooký Jan Žižka téhož roku i své druhé oko při dobývání **hradu Rábí** u Horažďovic. České země jsou znova napadeny **druhou kruciátou** z Německa a současně z Uher správcem církve — římským císařem Zikmundem. Dvousettisícová německá armáda zbaběle prchá od statečně se bránícího **Žatce** při pouhé zprávě o blížícím se Žižkovi od Slaného — a Zikmund je přijat jássající Kutnou Horou... Ale ta se mu stává osudnou, neboť Žižka vyhrává nesmírnou pohyblivostí **bitvu u Kutné Hory**, ustupujícího nepřítele poráží u **Habru** a připraví mu potupnou porážku v bitvě u **Německého Brodu**, kde naleze smrt elita Zikmundovy jízdy pod ledem těles řeky Sázavy... Přes vyjednavačské snahy je město dobyto a zpustošeno — a proradná Kutná Hora se draze vykupuje vším svým bohatstvím.

Tato neuvěřitelná vítězství ve zbrani dosahuje „slepý vůdce“ svou strategickou genialitou a originalitou svých selských zbraní nadšeného lidu. Nenaplní se však přitom duchaplný ironizující řeč Eneáše Sylvia o „slepém vůdci slepého národa“? Nedodáme k tomu se smutkem v srdci také „bezmocného vůdce nepřemožitelné fyzické síly bezmocného národa v zajetí většné svobody“? Co nakonec zmohl proti nezadržitelnému věroučnému rozkladu husitského národa ve vlastních radikálních táboritských řadách svým rozhodným postojem proti extrémis-

tum (rozumářským „píkhartum“ či blouznivým chlístum nebo zvrhlým „adamtum“), když pozdívnutý meč rozlepal a ničil konstruktivní dílo lidských rukou a touha po míru a pokoji vedla k neustálým zradám, věrolomnostem a vrůstající malomyšlosti, zejména ze strany chudnoucích pánů a pražských měšťanů kupeckých a cechovních řemeslnických vrstev, o rostoucí bídě zpustošeného venkova ani nemluvě? Unaven ustavičným třenicemi je nakonec přešeného venkova ani nemluvě? Unaven ustavičným třenicemi je nakonec přešeného venkova ani nemluvě? Unaven ustavičným třenicemi je nakonec přešeného venkova ani nemluvě? Unaven ustavičným třenicemi je nakonec přešeného venkova ani nemluvě? Unaven ustavičným třenicemi je nakonec přešeného venkova ani nemluvě?

r. 1424 — v krvavé bitvě u Malešova poráží Žižka „zachránce tradičních feudálních pořádků a českého království“ tím, že jejich obrovskou přesilu likviduje vypuštěním válečných vozů naložených kamením ze svahu do řad útočící jízdy a postupující pěchoty. Pak zastraší obojetné města a táhne proti nevděčné Praze.

Praha se vzdává bez boje slepému hrdinovi v pokání a pokoře — vítězův hněv je ukrocen jen díky jedinečné výmluvnosti mistra Jana z Rokycan. O opětném sjednocení všech rozvaděných i v beznaději upadajících husitských stran v nejvyšší čas nové Zikmundovy kruciáty z Uher ve spojenectví s rakouským vévodou, zetěm Albrechtem, rozehoduje jen větší fyzická síla táborské strany.

Téhož roku 1424 dobývá Přibyslav, o níž se opírájí Zikmundovy invazní vojska, ale tam také umírá na mor — jako pravý voják na poli — k velikému žalu věrných spolubojovníků, zejména královéhradeckých Orebitů, kteří se po jeho smrti nazvali Srotci.

Slovo Ježíše Krista je slovem Cesty, Pravdy a Života, je „slovem, učiněným tělem“, naplněným v lidském životě pouze uvědomělou poslušností až do smrti — a to smrti kříže! Jak hlufoce chápal pravdu o meči Petru duchovní nástupce bez cirkevního svěcení — Petr Chelčický na rozdíl od všech mečů papežské i světské moci, které přece duch Pána Ježíše Krista — Duch svatý nepotrebuje k prosazování a ohajování své věčné pravdy lásky a lásky samotné pravdy!

Tragický bezesný boj našich velikánů charakteru přes všechny jejich lidské slabosti a nedostatky zanechává dějinný odkaz i naši dnešní době nových velkých možností. Poučme se z tohoto odkazu? Využijeme nové příležitosti, kterou nám Pán Bůh dává, anebo zabředneme do starých chyb?

BEZ ZÁJMU

Tak opět zůstalo za námi období dovolených a prázdnin. Vracíme se do svých sborů a povídáme si s ostatními, kde jsme byli, co jsme prožili. Možná mezi sebou uvidíme nové tváře lidí, kteří strávili své volno na některém z prázdninových pobytů a Pán jim dal milost k znovuzrození. Jsou nadšeni a odhodlání překonat veškeré útoky Satana. Mnohdy však časem nadšení opadá a pomalu se objevují nepřekonatelné problémy, které odvedou mladého křesfana od Boha. Jedním z úkolů nás déle obrácených je starat se o tyto duchovní děti. Zaslouží si víc péče než strohé odbytí frázi „Pán ti žehnej“ nebo „čti si Písmo“. Nezapomínejme na verš z epištoly Židům 10,24: „Mějme zájem jeden o druhého...“ MI. M.

Ve škole

Poprvé ve škole, to je nezapomenutelný zážitek pro každého malého človíčka. Někteří to sice berou jako omezování osobní svobody a dokonce se i pokouší o vzpouru či útek, ale není to nic platné. Ani nejlaskavější otec či matka to nemohou změnit. Do školy se prostě musí, ať už se nám to líbí nebo ne. A po prvním slavnostním vstupu do školy následují školní léta, ve kterých se leccos poplete a na jejichž konci jsou vždy vysvědčení. Bez chyb těmito léty neprojde nikdo, vždyť chybami se vlastně učíme.

Celý náš život je ale také takovou školou, na jejímž konci je velká zkouška. Při ní pak vydejme najevo, jak náš život vidí a hodnotí Bůh. Nic na tom nezmění, zda se nám Boží úsudek líbí anebo ne. Budeme-li ho ignorovat, nezískáme nic, jen se připravíme o možnost dosáhnout jiného východiska ve svém životě.

Jak k němu můžeme přijít? Ten, kdo se pokouší jít svou životní cestou v Boží bázni, zjistí velmi brzy, že Boží posouzení jeho života není lichotivé a uspokojující. Objeví celou řadu věcí, které nejsou v pořádku. Kam ale se vši tou nespravedlností v našem životě? Bůh nás zve, abychom se dívali s vírou na kříž na Golgotě a abychom věřili, že tam někdo jiný — a to sám Boží Syn — za nás naše chyby napravil. Přijdeme-li se svými hříchy k Spasiteli, Bůh nám odpustí všechna naše provinění a dá nám nový život, ve kterém bude středem všeho On sám. A to je jediná cesta k Bohu, do Jeho slávy. To je také jediná cesta k tomu, aby náš život byl moudrý a aby měl pravý smysl.

„Začátek moudrosti je bázeň před Hospodinem a poznat Svatého je rozumnost“ (Př 9,10).

přel. tp

- Lepšia je búrka s Pánom, ako tiché vody bez Neho.
- Z celého tvorstva iba človek môže povedať Bohu áno alebo nie.
- Náboženstvo nás môže informovať alebo reformovať. Ale iba Kristus nás môže meniť.
- Je nemožné naozaj premáhať svet bez Boha a bez Biblie.

Washington

Z Our daily bread preložil a vybral jk

PŘÍVLASTKY KE JMÉNU HOSPODIN

V jiném článku jsme se zabývali tím, že jméno HOSPODIN (JAHVÉ) ve Starém zákoně lze vztahovat na Boha Otce i Božího Syna, Pána Ježíše Krista. Nyní si všimněme přívlastků ke jménu Hospodin.

1) JAHVE-JIREH, Hospodin opatří (1M 22,14)

Tak Abraham nazval místo, kde našel skopce zachyceného v trní, kterého pak obětoval místo svého syna Izáka.

Hospodin opatří — Bůh Otec opatřil dokonalou oběť pro nás, zahynulé hříšníky, abychom nezahynuli, ale měli věčný život. Golgota je to místo, kde za naše hříchy zemřel Spasitel, Pán Ježíš Kristus.

2) JAHVE-RAPHA, Hospodin, jenž uzdravuje (2M 15,26).

Takto se Bůh představuje svému lidu na cestě z Egypta do zaslíbené země. On uzdravuje tělesné nemoci. Ale my si můžeme přívlastňovat Jeho moc k uzdravení mnohem hlubších nemocí, způsobených hříchem k věčné smrti.

3) JAHVE-NISSI, Hospodin je má korunhev (2M 17,15)

Po vítězství nad Amalechem Mojžíš postavil oltář, který takto nazval. Hospodin dal vítězství nad nepřítelem a On dá vítězství i nám v boji s třemi nepřáteli, tělesnosti, satanem a světem.

4) JAHVE-ŠALOM, Hospodin je pokoj (Sd 8,24)

Gedeon se setkal s Božím Synem, který přišel jako anděl Hospodinův, aby povolal Gedeona k úloze soudce. Gedeon se po tomto setkání bál, že zemře, když viděl anděla Hospodinova tváři v tvář. „Neboj se, měj pokoj, nezemřeš,“ povzbuzuje jej Hospodin. Na památku tohoto setkání postavil Gedeon oltář se jménem JAHVE-Šalom. Není i pro nás náš Pán zdrojem pokoje za všech okolností našeho života?

5) JAHVE-ZIDKENU, Hospodin — naše spravedlnost (Jr 23,8)

To je prorocké jméno Pána Ježíše Krista jako Mesiáše, jako toho, který napraví a obrátí Izraele. Ale my již nyní prožíváme naplnění tohoto proroctví jiným způsobem, protože Kristus je naše spravedlnost. On nás vytrhl z moci tmy a uvedl do svého království lásky a pokoje.

6) JAHVE-ŠAMA, zde je Hospodin (Ez 48,35)

Je to prorocké jméno města, kde bude Hospodin přítomny ve své slávě, jak je o tom řeč v knize Zjevení. Nejsme přitom naplněni radosti, že naše těla i církve je chrámem Ducha svatého a tak je Hospodin s námi i v nás? —do

POUČENIE

Staršie ženy ... aby učili mladé ženy rozumu, aby milovali svojich mužov, aby milovali svoje deťi, aby byly rozumné, eudné, opatrujúce domácnosť, dobré, podriadačujúce sa vlastným mužom, aby sa nerúhali Slovu Božiemu.

Ep. Titovi 2,3-5

Bolo pekné, jarné nedenne popoludnie a práve sa skončilo zhromaždenie. Pod vplyvom vypočutého Božieho Slova som bola rozhodnutá radikálne riešiť neposlušnosť mojich detí. Ale ako? Odskal začať? To boli myšlienky vŕtace mojou myslou, keď ma spoza chriba oslovil milo znejúci hlas staršej sestry: „Milá moja, ako sa máš?“ Áno, to bola otázka, na ktorú som čakala a ktorej som sa okamžite chopila ako topiaci sa slamky. „Viete sestra, mám problém s mojimi chlapcami. Nikdy ma neposlúchnu na prvé slovo, ba niekedy ani na tretie nie! Som bezradná a bojím sa, že ak to nezvládnu dnes, keď sú malé, neporadím si s nim už vôbec, až budú väčšie!“ Moje slová dozneli a ja som sa doslova zavesila na ústa sestry: „No, vieš, milá moja, ja som veru nikdy takéto problémy nemala, má moje deti vždy a na slovo poslúchli.“ V tom z dverí vyšiel manžel sestry, ona prijala ponuknuté rameno a odišla domov. Ja som osamelou stála na chodníku a môj

problém sa mi zdal byť ešte väčší, pretože mi ešte stále znelo v ušiach: „vždy a na slovo ... vždy a na slovo ...“

Dnes, keď s odstupom rokov spomínam na túto epizódu, musím sa nad vecou pousmilat. Veď paradiš si so 4-5 ročnými

jajrčkami naozaj nemusí byť zložité, ba dokonca si myslím, že by sme určite nevyriešili na chodníku otázku výchovy detí predškolského veku, no vifazné a mälo povzbudzové slová mi dodnes znešú v ušiach.

Na záver ešte jedna myšlienka. Pýtame sa aj my

našich bratov a sestier, ako sa majú? Ak áno, potom budeme pripravení aj niesť ich bremeno. Sú isto také situácie, v ktorých nemôžeme pomôcť osobne, čo však môžeme vždy, je niesť bremeno na modlitbe pred Božiu tvárou.

—hm

VO VECIACH SVOJHO OTCA

Po tom, čo sme vylíčili náboženskú a politickú situáciu doby nášho Pána v tele, budeme sledovať, čo evanjelia hovoria o Jeho detstve a dospevaní.

Po návrate do Nazareta nemáme o Ježíšovom živote správy s výnimkou návštavy chrámu, ktorú spolu s rodičmi vykonal ako dvanásťročný (Lk 2,41-45). Aj tento text naznačuje, že Jeho život od detstva po mladého muža bol napohľad obyčajný, ale súčasne aj dokonalý. V Jeho živote sa v každom stupni realizoval Boží ideál pre dokonalý ľudský život. Návšteva chrámu hovorí čosi o hlbokej zbožnosti Jozefa a Márie, ktorí sa usilovali vychovávať k nej aj svoje dieta. Poukazuje tiež na Jeho rýchly duchovný vývoj a na to, ako živo sa zaujal o náboženské otázky, o ktorých sa mohol dozviedať od židovských rabínov, takže pritom aj na rodičov zabudol. Hoci žil v skromných pomeroch, Jeho život bol po celý čas v úplnom súlade s Božou vôleou. Od útleho veku si bol vedomý toho, že je Božím Synom a usilovne sa venoval Písmu, čo bolo inak v židovských rodinách pravidlom. Všetci boli udinení Jeho otázkami i odpovedami. Tento úryvok z Lukášovho pera poukazuje tiež na ľudskú stránu Jeho života — „prospieval múdrostou a vzrastom a milostou u Boha aj u Ľudu“. Je pravdepodobné, že Jozef a Mária príliš nevyprávali o podrobnostiach Jeho detstva, ani členovia rodiny nezmýšľali o Ňom ako o nadprirodzenej bytosti, i keď na druhnej strane sa im musel, pre svoju inteligenciu a mravnú čistotu zdať pozoruhodným jedincom.

Z evanjelií si môžeme — pravda iba v hrubých rysoch — urobiť predstavu o okolnostiah Jeho detstva a mladosti. Vyrastal s bratmi a sestrami v rodine, v ktorej poznali všeonné radosti ale i disciplínu. Stal sa tesárom, ako bol i Jozef, privykal teda na manuálnu prácu. Nie je vylúčené, že Jozef skoro umrel a Ježíš musel prevziať starostlivosť o matku a súrodencov (Mt 13,55-56). Jeho podobenstvá dávajú znať, že citlivu vnímal to, čo sa môžeme naučiť v prírode a čo nás v nej vždy znova uchvacuje ako stvárnenie veľkolepých Božích myšlienok.

Nazaret sa rozkladal na okrají najaktívnejšej časti židovského sveta. V jeho okolí sa nachádzali mesta, ktoré voľkedy bývali dejiskom niektorých najvýznamnejších príbehov židovskej histórie. Z nedalekých výšin bolo možné zhliadnuť viaceré z nich. Na brehoch Galilejského jazera sa v miniatúre nachádzali rozličné podoby tamoxieho života. Ako sme už v minulých článkoch povedali, bolo to obdobie búrlivého politického diania. Neraz do židovských rodín prenikli správy o senzačných udalostach. Nieto dôvodu domnieval sa, že Ježíš vyrastal v osamelosti, skôr možno predpokladal, že bol citlivý na vývoj palestí-

skeho života. Hovoril po aramejsky — rečou, ktorá v novšej dobe nahradila starú hebrejskú Židov, ale neraz mal príležitosť započúvať sa aj do gréckiny.

Evanjelisti prechádzajú toto obdobie Jeho života mlčaním, lebo ich zámerom nebolo podať Jeho životopis, ale vyličiť Jeho verejnú činnosť. To, čo vieme, nám dovoluje urobiť si predstavu o prostredí, v ktorom sa na ľuďu pripravoval. Tých pár čŕt z pera evanjelistov zjavuje krásu Jeho charakteru a postupný rozvoj ľudskej stránky Jeho osobnosti smerom k hodine, v ktorej sa predstaví svojmu ľudu ako Bohom poslaný Mesiáš.

Na tomto mieste v podobe poznámkov pokladáme za potrebné širšie pojednať o otázke, ktorá sa natíska vždy, keď príde reč na bratov nášho Pána. Tak evanjelia nazývajú Jakoba, Jozefa (tiež sa uvádzá ako Jozes), Šimona a Ľudu. Výslovne hovoria, že mal aj sestry (Mt 12,47-56; Mk 6,3). Ti sprevádzali Máriu (Mk 3,32-35; Lk 8,19-21). S Máriou, Ježišom a učeníkmi šli do Káfarnauma na začiatku Kristovej služby (J 2,12), ale až do Jeho smrti v Noho neverili (J 7,4-5). Po vzkriesení ich však nachádzame medzi učeníkmi (Sk 1,14) a v službe (1K 9,5). Jeden z nich, Jakob, vystupuje ako starší zboru v Jeruzaleme (Ga 1,19; Sk 12,17; 15,13; Ga 2,9) a stáva sa autorom epištoly, ktorá nesie jeho meno. Otázka ich pribudzenského vzťahu s Kristom bola predmetom ostrých debát a boli predkladané rôzne teórie, ktorých cieľom bolo dokázať, že šlo iba o bratancov. Ten-to názor pochádza od Jeronýma a je oficiálnym názorom katolíckej cirkvi. Vyčádza z toho, že boli synmi Alfeovimi (alebo Kleofášovými) a Márie, sestry Márie-panny. Ale o nich sa nikdy nepoužíva slovo bratanec, príčom grécky výraz anepios je samozrejmomou súčasťou slovníka Novej Zmluvy (Ko 4,10; Marek, bratanec Barnabášov), ani sa nepoužíva o nich presnejší opisný termín „syn sestry“, ktorý bol inak použitý o synovcovi Pavlovom (Sk 23,16), rovnako ako výraz „pokravný“ a „pribuzný“ (Lk 1,36,58; J 18,26; R 9,3 atd.). Javi sa zvláštnym, že by „bratia Pánovi“ neboli nikdy nazývaní „bratancami“ ak nimi skutočne boli. Inak ešte, keď sa medzi apoštolskimi nachádzal Jakob, syn Alfeov (Mt 10,3), ako by sa potom mohlo tvrdiť, že „bratia“ Ježišovi neverili v Noho?

Druhý názor: Tito „bratia“ boli potomkami predošlého manželstva Jozefovho s istou ženou menom Esche alebo Salomé. Jediným podkladom tejto domneniek je zrejmý vekový rozdiel medzi Jozefom a Máriou. Pochádza z 3. storočia a stal sa prijatou doktrínou Východnej ortodoxnej cirkvi: V Novej Zmluve nemá pria-mej podporu.

Na druhnej strane sú tu silné argumenty na podporu toho, že šlo o bratov Ježišových, synov Márie a Jozefa. Kristus je nazývaný „prvorodeným synom Márie“ (Lk 2,7). V čase, keď Lukáš písal svoje evanjelium, bol v skutočnosti najstarším a nie jediným synom Márie. Z Mt 1,26 vyplýva, že po narodení dieraťa sa Mária skutočne stala manželkou Jozefovou. Obyvatelia Nazareta boli prekvapení, keď videli ten veľký rozdiel medzi „synom tesára“ a Jeho bratmi a sestrami práve preto, lebo boli z tej istej rodiny (Mt 13,54-56; Mk 6,2-3). Ježiš postavil do kontrastu svojich bratov i matku — ktorí s Ním boli v pribuzenskom vzťahu — so svojimi učeníkmi, lebo oni boli vďaka svojej poslušnosti vôle Otcovej v Jeho očiach duchovnými „bratmi“ a „matkou“ (Mt 12,46-50). Keď sa spomínajú bratia Ježišovi, vždy je zmienka aj o Márii (menuje sa pritom matkou), bez toho, že sa čo len v názname hovorilo, že by to neboli jej deti (Mt 12,46; Mk 3,31; Lk 8,19; J 2,12; Sk 1,14).

Že Kristus bol prvorodeným spomedzi svojich telesných bratov, bola doktrína, ktorú začali spochybňovať až vo 4. storočí. Na jej obranu sa silne stal Helvidius, ktorý v Ríme okolo r. 380 napísal spis, popierajúci trvalé panenstvo Márie a útočiaci na rozmáhajúce sa asketické prečítovanie celibátu. Vo svojom spise na otázku, či šlo o skutočných bratov a sestry Márie píše: „Prečo nie, či azda panny nejakým spôsobom prevyšujú Abraháma, Izáka a Jakoba, ktorí boli ženati?“

mk

OSVOBOZENÍ DUCHA

Rozumíme-li podstatu Božího díla, musíme pripojiť, že vnější človek je pro ně veľkou prekážkou. Výrok, že „Bůh je človekem velmi omezen“ má své opodstatnení. Boží lid by měl znát konečný záměr církve a vzájemné vztahy mezi církví, Boží mocí a Božím dílem.

Nastala doba, kdy se Bůh sám stal človekem — v osobě Ježíše Nazaretského. Než se Slovo stalo tělem, Boží plnost neznala hranic. Ale ve chvíli, kdy došlo k vtělení, byly Jeho dílo a Jeho moc tímto tělem ohrazeny. Bude tento človek, Ježíš Kristus, Boha omezovat, nebo Ho bude zjevoval? Bible nám ukazuje, že Ho neomezoval, ale podivuhodně zjevoval Boží plnost. Boží plnost je plnost tohto těla.

Dnes Bůh svěřuje sebe církvi. Jeho moc a Jeho dílo se projevují v církvi. Tak, jako v evangeliu zjišťujeme, že veškeré Boží dílo je dáné Synu, tak dnes Bůh svěřil všechna svá díla církvi, a mimo ni nechce jednat. Jakou má církev odpovědnost! Muže Boží dílo omezit nebo ohrazenit jeho zjevovali. Každé omezení a slabost církve bude trvale vytváret hranice Bohu. Prekážka v každém z nás je překážkou Bohu.

Proto je kázeň Ducha svatého tak dôležitá, proto je rozdelení duše a ducha tak naléhavé! Skrze nás má přece proudit Boží požehnání. Muže svobodně působit v našich životech? Jsme-li jim vedeni a neprošli jsme potřením Jeho kázni, budeme Boha omezovat. Přemýšlejme nyní o tom, jak „potřeni“ vnějšího člověka ovlivní naše čtení Božího slova, naši existenci služebníků Slova a naši zvěst evangelia.

Člověk ve své domýšlivosti spolehl při čtení Bible na svůj zmatený rozum. Vlastním myšlením není ale schopen vystihnout ducha Písem. Očekáváme-li, že se s Pánem setkáme v Jeho slově, musí být nejprve naše myšlenky Bohem „potřeny“ — potlačeny. Jinak je naše domýšlivost velkou překážkou. Přirozenou myslí nejsme schopni poznat Boží myšlení. A při čtení Písma přece potřebujeme proniknout do ducha textu. Musíme myslit jako pisatelé. Naše myšlení musí začít na počátku jejich myšlenek a musí se i v současně odvíjet. Jen pak umožníme Duchu, aby nám sdělil přesný obsah Slova.

Představme si člověka, který bere do rukou Bibli s předem formulovanými myšlenkami. Cte ji jen proto, aby jí podepřel své názory. To je tragické! Zkušený posluchač brzy odhalí, že řečník používá Písmo jen pro podepření svých argumentů. Být potřen znamená zanechat vlastní aktivitu, své subjektivní myšlení a začít se postupně „vmýšlet“ do způsobu myšlení Pána.

Ale v Bibli není jen myšlení — je v ní i Duch, ktorý nás vyučuje Božím pravdám. Duch, ktorý inspiroval pisatele Bible, je včerný a v Písmu přítomný. Bez Božího Ducha by Bible v našich rukou byla jen mrívou knihou. Bůh touží, aby chom Jeho slovu rozuměli, protože to je výchozí bod našej duchovnej služby. Služba slovem znamená lidem tímto Slovem „přisluhovat“. V čem je přičina, že nedokážeme uvolnit Slovo, ktoré je v nás? Proč jsme někdy obtížení břemenem Slova a nedokážeme dosáhnout pocitu uvolnění? I v tomto případě musí být rozbita Bohem ulita vnějšího člověka. Jen pak může proudit život zevnitř ven. Jeden horník poslouchal ve shromáždění kázání. Najednou byl tak sevřen úzkostí o duše, že požádal kazatele, aby mu dovolil promluvit. Vystoupil na kazatelnu

a zůstal tam stát bez jediného slova. Jeho vnitřní člověk byl tak sevřen vášnívou láskou k duším lidí, že mu po tvářích tekly proudy slz. Dokázal však promluvit jen několik nesouvislých vět. Ale Boží Duch naplnil celé shromáždění a lidé byli usvědčeni ze svých hřichů a přesvědčeni o své ztracenosti. Byl to mladý člověk, který byl potřen a jehož duch byl plně osvobozen. Během svého života se stal nástrojem ke spasení mnoha lidí.

V tom je i tajemství zvěsti evangelia. Uvidíte-li nespaseného člověka, měli byste mu tlumočit evangelium. Musíte dovolit, aby váš duch byl uvolněn. A když se váš duch setká s duchem druhého člověka, Boží Duch oživí jeho ducha, který je zatím v temnotě a on dosáhne spasení. Je-li však váš duch spoután vnějším člověkem, Bůh nemá průchod a evangelium zůstane zablokováno. Milovaní, buďte-li nás duch opravdu uvolněn, mnoho duší bude zachráněno.

Jakmile lidé dosáhnou spasení, mají růst dále. Bůh nechce, aby čekali, než bude Bůh jednat s hřichy, aby čekali třeba i léta, než dojde v jejich životě k posvěcení a další době, než uposlechnou volání ke skutečnému následování Pána. Člověk se má hned po obrácení odvrátit od svých hřichů, cele se zasvětit Pánu a zlomit moc mamonu. Život po obrácení by se měl podobat životům věřících, popisovaných v evangelických a Skutecích apoštolů. Má-li se evangelium vrátit jeho sláva, musí mít Pán průchod v životě těch, kdo je zvěstuji.

Pán Ježíš Boha nikdy neomezoval. Téměř dva tisíce let pracuje Bůh v církvi, až nastane den, kdy Ho ani církev nebude omezovat. Krok za krokem vyučuje Bůh své dítky a jedná s nimi. Stále znova cítíme dotecké jeho ruky. Bude tomu tak až do chvíle, kdy se církev stane plným zjevením Božím.

Kéž se ještě dnes obrátíme k Bohu s vyznáním: „Páne, stydíme se, zdržovali jsme Tvé dílo, překáželi Tvému životu, brzdili jsme šíření evangelia a omezovali Tvou moc.“ Odevzdejme se Mu znova a řekněme: „Páne, kladu na oltář vše, co mám, aby sis mne mohl použít.“ Má-li být evangelium zvěstováno mocně, musí být obnoveno naše zasvěcení. Pak bude obojí plné. Kéž v nás Pán Bůh dosáhne volný průchod.

Pustá ulice ve tři hodiny ráno, vlezlý chlad. Kdo může, spí. Pospíchám k cíli své cesty, když spatřím u zdi oprýsnutého domu ležícího muže, dosud pod vlivem alkoholu, neschopného se postavit. Je špinavý, v roztrhaných šatech, páchne alkoholem. „Má to cenu, takhle se opijet a žít?“ domlouvám mu. „Nemá,“ souhlasí. „Už nebudu pit.“ „Jaký to je, že je třeba ukázat někomu pradlouho, příteli?“ ptám se. „Nemám přítel,“ říká. Krátece mu říkám o Pánu Ježíši. Působíme v pusté ulici groteskně. „Nemám byt ani práci, nech mne nepřišel za zdravými, ale ... (Lk 5,31-32). — lvík —

vyblednutý plagát

Na akomsi silpe ešte
plagát, stále oznamoval
že prídu poslovia lásky a nádeje.
Už bol portiadne vyblednutý
a skoro nikoho nepriťahoval.
Ved prečo by aj.
Dopadali naň slniečne lúče,
polievali ho dažde pomaly sa
rozvíjačuceho leta,
osušovali ho vetry také i onaké.
Plagát, dielo ľudských rúk bledol
a odchádzal.

Chvílu som sa zadíval do tváre
vyblednutých farebných kreácií,
ktoré kedysi pritiahli tisíce ľudí
do sedadiel pod širym nebom.
Prihrnuli sa tam
a ako ten plagát premnohí z nich
zaspievali pieseň zachránených pre
nebo.

Prišla noc,
prišlo slnko,
prišli dažde,
zase prišiel deň, ale už celkom inakší.
Vybledli plagáty,
vybledli radostné chorály Kristových
nasledovníkov.

Nemohol som to nepovedať Pánovi.
Nemohol som si nepoplakáť.
Nemohol som nedakovať:
—Ved Tvoje posolstvo, môj Pán,
nikdy bledé nebude!
Tvoja láska, dokázaná smrťou na
Golgotie
naozaj nikdy nevybledne!
Preto som šiel spokojne odpocívať.
Ved ani nádej vertaceho nemôže byť
bledá. jk

Jaké to bude?

Pozoroval jsi už někdy pletoucí ženu? Nezasvěcený pozorovatel vidi jen klubko vlny a dvě jehlice v pohybu, který mění namotanou vlnu v pásekleniny. Ale pletařka má svůj plán, který se pomalu mění ve skutečnost. Ví přesně, kolik oček musí být v řadě, kdy musí ujmít, kdy přidávat, kdy se plete hladce, kdy obrace.

Podobně vypadají Boží cesty s námi. Bůh koná vše pro naše dobro a pro naše požehnání. Uspořádává jednotlivé epizody našeho života a vede nás mnohdy cestami, kterým nerozumíme a které neznáme. V jeho rukou jsou jak velké, tak i nepatrné události našeho života. Využívá je k tomu, aby dosáhl svého cíle s námi.

Když je svetr hotov, vidi i naprostý latk ruční práci v podobě, jak ji autorka zamýšlela. Tak i pro nás naděje jednou okamžík, kdy poznáme svůj život v plné šíři ve světle věnosti.

Pletoucí ženě může někdy práce upadnout na zem, nebo se stane, že musí kus vypárat a začít znova. Něco podobného u Boha neexistuje. Jeho dílo je dokonale. Nikdy mu neuteče nějaká chyba. Nikdy nemusí své dílo začít znova.

Jak je to potěšující, že smíme samých sebe, nás život a naše okolnosti svěřit do Jeho rukou a důvěrovat mu, že Jeho milující srdce podivuhodně vykoná vše, co je nezbytné pro nás skutečný prospěch.

"ime, že všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí" (R 8,28).
přel. —tp

Čo Kristus učinil pre nás, Svätý Duch činí v nás.

Jsou mladí nezodpovědní?

Znáte tu bajku o cvrčkově a mravenci? Mravenec celé léto pilně pracoval, aby si nashromáždil potravu na zimu, a cvrček přitom jen hrál a prozpěvoval: „Svět mi za můj zpěv dluží živobytí.“ Po několika měsících, po které cvrček hladověl, pochopil: „Tobě, mravenci, i jiným vděčím za svůj život.“

Tato změna postoje od „na to mám přece právo“ k „jaká je moje odpovědnost vůči ostatním?“ stručně vyjadřuje proces dospívání. Mnoho lidí se tomu nenaučí, nikdy nevidí svou odpovědnost, a tak v jistém smyslu zůstávají dětmi nadosmrti.

Toto pravidlo platí v rodině i ve sboru. Jestliže veškerou práci a odpovědnost nese jen několik málo jednotlivců, netrpí tím jen oni, ale celý sbor. Chceme-li jako věřící duchovně růst, nemůžeme jen sobecky hledat své výhody, ale musíme se také ochoťně pro druhé obětovat — „služte v lásce jedni druhým“ (Ga 5,13).

Má-li být naše služba druhým užitečná, je třeba především sloužit Bohu. Především mu dlužíme vděčnost. Bohu stejně nic dát nemůžeme, vždyť vše máme od něho — a přece rád slyší naše chvály, podobně jako mají rodiče radost z dárku dětí, který samy vytvořily. Dárek je z obchodního hlediska bezcenný, a přece má pro tatínka a maminku velkou cenu. — Nebo chceme s Bohem obchodovat, když nám na modlitebních shromážděních příliš nezáleží, že tam skoro ani nechodíme... .

Ve sborovém obecnství je třeba i služby mladých. Vůbec nemám na mysli, že mají hned kázat, vést besídku, mládež nebo dělat jiné „velké věci“. Kristus necení, jak velkou práci konáme, ale s jakým srdcem ji konáme. Jestliže někdo slouží věrně, rád a přitom nenápadně, je to více, než když někdo koná větší službu nedůsledně, nepořádně.

Možná by se někdo z mladých (i velmi mladých) rád zapojil do práce, do služby ve sboru, ale neví jak. K tomu lze říci několik poznámek:

— Chod s otevřenýma očima a ušima. Třeba si všimneš, že někdo ze starých věřících potřebuje nanosit uhlí, umýt okna, že je třeba vyprat ručníky u umyvadla, že rodiče potřebují jednou večer pohlídat děti, že bratr, který se vždy věnuje nově příchozím hostům, tu dnes není, že ...

— Modli se za Boží vedení, zda pro tebe Pán nemá nějakou odpovědnou službu dlouhodobějšího charakteru. Třeba se starat o nástěnu, o rozšiřování literatury, o dětskou besídku, možná i o sborové účetnictví. K tomu nestačí chvílkové nadšení, ale je třeba povolání od Pána a výtrvalosti.

Nepochybuj o tom, že māš nějaké dary. Rozvíjej je napřed skromnou, nenápadnou, ale věrnou službou a pak tě Pán může postavit i k velké odpovědnosti.

upr. vý

- Život s Kristem je nekonečná nádej.
Život bez Krista je beznádejný koniec!
- Musíme žít vo svete, ale nemusíme nechat žiť svet v nás.
- Môžeme sa radovať aj v našich slabostach, ak dôverujeme Kristovej moci.

moje Svedectvo

Lebo ak vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a ak uveríš — v srdci že Ho Pán Boh vzkrísel z mŕtvych, budeš spasený. Lebo srdcom sa verí na spravedlivosť a ústami sa vyznáva na spasenie. Lebo Písmo hovorí: nikt, kto verí v Noho nebude zahambený (R 10,9-11).

Milí moji, chcel by som vám napišť svoje svedectvo, ako ma oslovil Pán a ako som spoznal Boha ako svojho milujúceho Otca, ako sa On nado mnou zmieľoval a dal mi pokoj, radosť a šťastie v Pánovi Ježišovi Kristovi.

Vyrastol som v tradične nábožensky založenej rodine, chodievali sme do kostola, modlili sme sa „Otče náš...“ ale Boha ako Otca som vôbec nepoznal. Navštievoval som aj hodiny náboženstva, učil som sa evanjeliá i duchovné piesne, ale o znovuzrodení som nevedel úplne nič. Dalo by sa povedať, že v našej rodine vládol nábožný ale nie kresťanský duch. Keď mi bolo sedem rokov, zomrel nám otec a zostali sme s mamkou a mladšou sestrou sami. A tak som vyrastal, dospeval a na Boha som už vôbec nepomyslel. Predstavoval som si svoj budúci život, ako si ho sám zariadim. Športoval som a život bežal.

V roku 1981 som sa vrátil z vojenstviny, kde som sa často zamýšľal nad zmyslom života a rozmýšľal o Bohu, ale veľmi skoro tieto myšlienky prestali a žil som tak, ako prišlo.

Nastúpil som do zamestnania ako elektromontér a pracoval som na montážnych pracoviskách po Slovensku. Pán riadil moje cesty tak, že na jednom pracovisku dal mi poznat človeka, ktorý mi svedčil o Božej láske a často sme viedli rozchovory o Bohu. Pozval ma aj do ich zhromaždenia. Veľký dojem urobilo na mňa toto zhromaždenie a bolo to pre mňa niečo celkom iné, ako som bol zvyknutý. Usmievavé tváre, radostné srdcia, a hlavne mnoho mladých ľudí, ktorí spievali radostné a oslavné piesne o Bohu, tak ako som ešte nikdy nepočul. Zatúžil som vtedy aj ja po takom krásnom a čistom živote. Začal som chápať, čo je zdrojom ich radosti a ľasky — sám živý Boh, zjavený v Kristu Ježišovi. Prvý raz som počul o istote spasenia a znovuzrodení z Boha. Darovali mi Biblia a ja som v nej začal čítať. Pán mi otvoril oči a poznával som stále ľasnejšie cestu spasenia. No, stále som odkladal s prijatím spasenia. Zkrátka, odmietal som činiť pokánie a bez pokánia niet odpustenia. Až prišiel deň v mojom živote, keď som na Pánove volanie odpovedal ÁNO! Bolo to na Veľkonočnom zhromaždení v Ostrave, v posledný deň, na večer piesni a svedectiev. Božie slovo, tam zvestované, zasiaholo aj moje srdce, mocne ku mne prehovoriac. Vedel som, ako mňa má rád, že dal seba samého za mňa a ja stále odmietam, dať Mu svoj život. Vtedy som sa rozhadol. Odišiel som do svojho hotela a sám pred Ním som pokľakol a v slzach som Mu odovzdal svoj život. Vyznal som svoje hriechy, že som ten najväčší hriechník a prosil som Ho, aby mi odpustil, že som v Noho neveril a že chcem, aby si zobrajal aj môj život, že Mu ho rád a v vďačnosti dávam. To všetko sa udialo celkom ticho, ale ja som cítil, že to bolo moje obrátenie. Ziskal som večný život, odpusťenie hriechov, radosť, pokoj a táto skutočnosť nového života ma náči hovoril o Pánovi Ježišovi aj iným. Biblia sa mi stala milovanou knihou. Mám odpovede na moje modlitby, Pán sa ku mne priznáva a vedie ma životom.

Je to šťastie krácať za Ním do nebeskej vlasti. Už tu na zemi okúšam Jeho mnohé požehnanie, som šťastný, že som i ja Božím dieťaťom.

Šťastie, to je bázeň, ale už nie strach,

šťastie, to sú kveity v Jeho šlapajáčoch,

šťastie, to je viera, že zostávam v Ňom,

šťastie, to je milosť byť šťastným kresťanom.

J. Sen.

Když nám koncem roku 1985 nabídla kresťanská společnost TEEN MISSION INTERNATIONAL z USA pomoc pri rekonstrukci a přístavbě sborového domu v Ostravě, docela nás lákala možnosť poznat v praxi naplňování zásad jejich obecenství a práce, které na papíře vypadaly veľice zajímavě a inspirativně. Po nezbytných konzultacích s cirkevními tajemníky jsme ovšem museli tuto nabídku zdvořile odmítnout, protože přítomnost Američanů v Československu nebyla žádoucí... Zámořští partneři byli ale vytvářali a svou nabídku každým rokem opakovali — a my jsme si museli neustále vymýšlet nové důvody odmítnuti tak, aby byly přijatelné i pro skryté cenzury našich písemných odpovědí.

Mezitím stavba pokračovala a ubývalo prací vhodných pro studenty. Po listopadové zmene politické situace u nás jsme navíc dostali zprávu, že všechny pracovní tímy jsou pro prázdniny 1990 již zadány a nám nezbýlo, než se s touto myšlenkou rozloučit. A přece...

VĚŘÍCÍ MLÁDEŽ Z AMERIKY V OSTRAVĚ

V sobotu 14. 7. 1990 brzy ráno — ještě za tmy — se nám 35 mladých lidí z USA najednou objevilo na stavbě sborového domu s veškerým vybavením pro několikatýždenný pobyt mezi námi. Když pomínuly první minuty překvapení a první hodiny nezbytného organizačního zabezpečení, s obdivem a vděčností jsme vzhledli k našemu Pánu — tomu nejlepšímu Organizátorovi, že tak předivně splnil

naše touhy a poslal v pravý čas konkrétní pomoc i duchovní povzbuzení do našich unavených řad. Překvapení to prý bylo obrovské i pro naše hosty, protože většina z nich se až při letu k meziptistání v Evropě dozvěděla, že již nemohou pokračovat do místa svého plánovaného pobytu na stavbě školy v Keni z důvodů nepokojů a přestřelek v dané oblasti. A tak se jejich dočasným domovem stala Černá Ostrava místo černé Afriky.

Nyní po jejich odjezdu máme další důvody k vděčnosti našemu mocnému Bohu – také za to, že jejich pobyt u nás byl skutečně bezpečný a pokojný, bez jakéhokoliv rušivého vnějšího zásahu, bez úrazu, nemoci nebo jiných nepříjemností. Víme, že i oni odjízděli velice spokojeni a plní dojmů snad pro celý život. A že jsme spokojeni a vděční i my, to je nasnadě. Zanechali za sebou kus užitečné práce – i když pochopitelně od mládeže ve věku 14 až 19 let (18 děvčat, 12 chlapců a 5 o něco starších mládežníků – vedoucích) se v tomto směru nedaly „čekat zázraky“. S obdivem jsme ale sledovali, že každou práci konají s ochotnou radostí a nikoliv jako trest nebo nutné зло. Bylo zřejmé, že celý pobyt plní především výchovnou funkci pro ně samotné jak v získávání konkrétních pracovních dovedností (proto jim vedoucí přidělovali každý den jiný druh práce), tak v učení se trpělivosti, důslednosti, skromnosti, výtrvalosti a podobným, pro život tak důležitým vlastnostem. Je to také vskutku pozoruhodný přístup rodičů k výchově, když místo prázdnin třeba na Kanárských ostrovech finančuje svým dětem mnohdy riskantní pracovní pobyt v daleké cizině (takových skupin se rozjelo po všech světadilech více než 50) s cílem, aby se děti naučily „ušpinít si ruce pro Krista“, jak zní jedna ze zásad organizátorů.

Mnohé hodiny společného obecenství a práce rovněž prokázaly, že tito mladí lidé se setkali s Pánem Ježíšem Kristem jako svým osobním Spasitelem, který změnil jejich životy a naplnil je láskou, pokorou a službou svému okoli. A tak nejenom že se neobjevily žádné projevy nějakého velikášství příslušníků světové velmoci ve vztahu k nám, ale i jejich vzájemné vztahy – přes rozdílnost věku, barvy pleti, základů duchovního poznání a výchovy i příslušnosti k různým státním této velké federace – byly neobyčejně krásné ve všech situacích, které jim společný pobyt u nás přinesl. S radostí jsme také sledovali jejich individuální chvíle ztištění, modliteb a studia Pisma i hlad po informacích a zkušenostech od jejich vedoucích při skupinových a společných akcích. Nevynechali ani jediné naše společné sborové shromáždění, pokaždé byli vzorně připraveni a posloužili nám svědecitvami, krátkými biblickými úvahami i desítkami nově nacvičených, zpaměti a velice ctitlivě zpívaných duchovních mládežnických písni. I my jsme se snažili, aby společná shromáždění mohla být pro ně duchovním přínosem a proto všechny služby Slovem našich bratří byly vždy překládány do angličtiny.

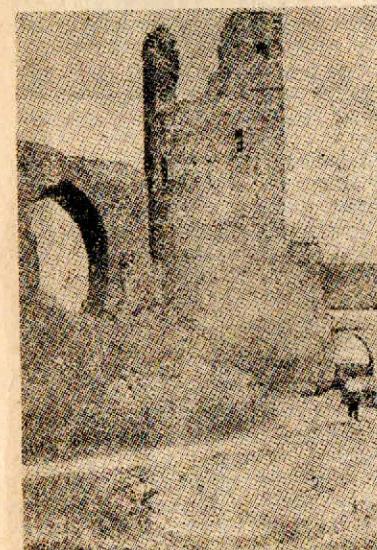
Slova chvály na vnitřní vztahy těchto našich hostů navázajem i jejich projevů ke svému okolí by mohly někoho vést k domněnce, že to mohlo být výsledkem tvrdého dřílu a nepřirozeného utlumování vnitřní energie a výbušnosti mládí. Ale byly jsme mnohokrát svědky i jejich nevázané radosti z pohybu při různých hrách. Prostě: všechno mělo svůj čas a své místo – a všechno to přesvědčovalo svou samozřejmostí, radostí z ochotné poslušnosti a disciplíny i úspěšným sladěním obsahu a formy (takže se jim například podařilo ukázat, že i moderní zápaďácké mládežnické oblečení pro shromáždění věřících lidí může být důstojné a neurážející starší generaci).

Samozřejmě jsme našim hostům co nejvíce přiblížili naši zemi a náš život občanský i křesťanský. Zorganizovali jsme pro ně autobusové zájezdy do Prahy a Vysokých Tater, byli jsme všechni věřící ze sborů v Opavě, Havířově a Batizovcích, že se jich rovněž ujali a v několika hodinách seznámili se svými městy a sbory. Měli možnost navštívit také naše domovy a pobýt v rodinných obecích. Nakonec jsme našim hostům vyšli vstříc také v závěru jejich evropského pobytu, zrušili složité cestování vlakem s mnoha přestupy a zavezli je autobusem

až na břeh Ženevského jezera ve Švýcarsku, kde před odletem do vlasti měli zabezpečený ještě týden zaslouženého odpočinku a rekreace. Když se naši doprovázející bratři přesvědčili, že je pro ně všechno připraveno, mohli se v klidu vrátit domů, zase do všedních dnů naši práce a služby. Za těch několik desítek dnů ani jazyková bariéra nemohla zabránit působení lásky Pána Ježíše Krista, která spojuje všechny znovuzrozené lidi – a tak loučení v Ostravě i ve Švýcarsku se neobešlo bez slz dojetí.

Jsme Pánu upřímně vděční za tuto novou zkušenosť a novou inspiraci pro naši život víry, kterou do našeho sborového obecenství přinesli mladí věřící lidé z daleké Ameriky.

—mm—

Setkání ve Velharticích

již od roku 1986 probíhají letní prázdninové pobity pro děti z rodin našich sborů v Čechách. Nejprve na Blatáku a v Machově, od roku 1988 ve Velharticích. První dva roky pouze týdenní, posléze čtrnáctidenní. První tři roky pouze chlapec, pak koedukované. Hlavními organizátory pobytů jsou bratři Ing. Ladislav Mikeš a od roku 1987 také Petr Vaďura. Cíle byly vždy stejně: křesťanství v praxi. Účastníky byly děti 12-15ti let; přednost měly ty z malých sborečků, z diaspy, z neúplných rodin či z rodin, kde jeden z rodičů je nevěřící, a pak samozřejmě děti z Čech. Od začátku se účastnily i děti z Moravy a Slovenska, výjimkou nejsou ani děti z ostatních křesťanských společenství. To vše na úvod. Takových pobytů je řada a psát o každém zvlášť by bylo únavné. Našim cílem je však podat zprávu o tom, jak Pán vyslýchá modlitby a jak zvláštně vychovává své učedníky. To jsme totiž zažili letos ve Velharticích.

Na počátku byly dvě myšlenky: přece nemůžeme nechat mládežníky, kteří už přerostli hranici 15 let, stranou? Druhá myšlenka byla, když už do Velhartic tři roky jezdíme, mělo by tam vzniknout shromáždění. Za tuto dobu tam uvěřily dva manželské páry s malými dětmi, kteří posloužili k obrácení i věřící z Klatov. Do Klatov je to ale přes 20 km a v okolí Velhartic jiný živý sbor není. A tak vznikla myšlenka uspořádat ve Velharticích pobyt pro mládež starší 15ti let s cílem evangelizovat a založit tam shromáždění.

Rámcem pobytu byla brigáda na hradě, v němž jsme i bydleli. Vykopávali jsme středověkou vinopalnu, loupali v lese káru z padlých kmenů, dozívali a opravovali části starých staveb. Zde nutno poznamenat, že naše 17ti leté mládežníky (bylo nás dohromady 30) fyzická práce moc netěší a velmi pomalu si na ni zvykali. Ale snad alespoň ke konci pobytu jsme mohli říci, že cokoliv jsme konali, bylo jako Pánu, ne jako lidem. To byl tedy rámcem pracovní brigády. Ještě k účastníkům: z třiceti nás bylo 5 nad 25 let, ostatní mladší. Měli jsme mezi sebou několik nevěřících lidí (většinou spolužáků našich mládežníků) a také dvě dívky, které byly na takovém pobytu poprvé, protože jedna z nich se neobejdě bez invalidního vozíku a druhá bez berlí.

Inspirací pro pobyt byl život „menších bratří“, které na počátku třináctého století kolem sebe shromáždil bývalý rytíř a později „světec“, upřímný služebník Pána Ježíše Krista František z Assisi. Odrazilo se to na způsobu života – bez pohodlí, mytí v ledové vodě; na jídelníčku nejčastěji brambory s cibulí či s tvarohem, občas hráč, nudle, čočka, ovesné vložky, na snídani také pouze chléb se solí a káva z mlety. Stalo se tedy to, co mnozí mladí neznají. Jídlo sloužilo pouze k zahnání hladu.

Co však bylo naším největším cílem – byla misie. Tak konečně mohli ti, kteří tolik slyšeli, vyprávět i druhým o Pánu, kterého poznali a s nímž žijí. Hned druhý den po příjezdu jsme na hradě zřídili stánek s Bibliemi a duchovní literaturou. Turisté měli možnost nejen si koupit Bibli, ale také slyšet o Boží lásce i o tom, že i za jejich hřích zemřel Boží Syn. Každý den nastoupila do okolí dvou až čtyřčlenná skupina misionářů, kteří obcházeli určené vesnice, kde dál od domu nabízeli Bible a duchovní traktáty. Během 14ti denního pobytu nezůstala v okolí 15 km od Velhartic jediná vesnice, v níž by nebylo zvěstováno evangelium. Pán otevřel dveře a Duch svatý mocně působil i skrze 16 až 18ti leté mladé lidí. Součástí misie byla evangelizace v domě duchodců v Petrovicích. V neděli před obědem jsme uspořádali na nádvoří hradu pro turisty evangelizaci. Duchovní písni doprovázely Boží slovo. I zde bylo mnoho lidí duchovně zasaženo. Současně s touto činností bylo ve Velharticích založeno shromáždění. Pronajali jsme předsály kulturního domu a ve čtvrtek a v neděli od 20. hodiny probíhalo shromáždění. Existenci shromáždění jsme vyhlásili místním rozhlasem s předmětem některých křesťanských písni. Také jsme vylepili informační vývěsky po Velharticích a okolních vesnicích. Souběžně s tím vším probíhala po večerech výuka metodiky evangelizace a pastorace, duchovního boje, diskutovali jsme o ožehavých otázkách života křesťana a o církvi, její stavbě a činnosti.

A samozřejmě bylo i dost času pro volejbal, fotbal, koupání a další radosti života, které nám Pán přidal. Až potud by to byla obyčejná zpráva ze zajímavého pobytu. Cílem tohoto článku ale není pouze upozornit na formy práce s mládeží, nýbrž ukázat také na problémy, s nimiž jsme se setkali:

- 1) Celé období oněch prvních 14ti dnů bylo dobou těžkého duchovního boje. Satan pozoruje, když se něco děje, a velmi zvýší svou aktivitu. Jeho útoky byly rajinované: od převrácených valníků a uškrených ovcí kastelána na přes vzdoulosti mladých proti práci, spory a nedorozumění až po pocity duchovního sebeuspokojení.
- 2) Zjistili jsme, že jsme na tuto akci přijeli úplně nepřipraveni. Především modlitebně. Na celou akci jsme až do poslední chvíle jaksi nemysleli a bojovat jsme začali až ve chvíli, kdy už se mnohé pokazilo. Pravděpodobně bude příště nutné po celou dobu pobytu držet nepřetržitou modlitební stráž. Také zájem sborů o akci (mimo rodiče) nebyl velký.
- 3) Největšími problémy ze strany mladých bylo: neuznání autority, neposlušnost, neodpovědnost a zahledení se na sebe. Při všech těchto otázkách mladí mnohokrát selhali. V tom vidíme i příčinu malého dopadu všech akcí, které proběhly. Pozitivní však je, že si mladí tyto chyby uvědomili a byli schopni je i vyznat.

vá

MIERTE VYSOKO

(Z vystúpenia amerického astronauta, plukovníka Jamesa Irwina 17. mája 1990 v Bratislavе)

Spracoval a upravil Jk

Veľakrát som dostał otázku, či je protirečente medzi vedou a vierou. Hovorím, nemá tam byť žiadny rozpor, pretože veda hovorí o chápaní základných Božích zákonov, ktorími Boh ovládá vesmír. A viera je vierou v Boha. Verím, že Boh tým smerom jeho snahy a snahy vedcov vedie a že Boh povedie aj použitie techník a technológií, ktoré z týchto objavov vychádzajú. Takože potrebujeme jedni druhých. Určite, že vede potrebuje Boha. Mnohí veria vo vedu a technológiu. Žijeme vo veľmi vzrušujúcom veku. A som veľmi rád a vďačný, že Boh ovládá našu budúcnosť. Vic Jackopson ma požadal, aby som povedal svoje svedectvo. Aby som povedal niečo o svojej vieri v Boha. Lebo keď som cestoval na Mesiac, bol som bližšie k Bohu. Nebolo to fyzicky, telesne, ale duchovne.

Keď som bol malý chlapec, túžil som dozviedieť sa viac o Bohu. Vyrástol som v kresťanskej rodine. Keď som mal 11 rokov, išiel som na podobné zhromaždenie, ako je toto. Rečník tam vysvetloval, že veriacim ľuďom sa nestane tým, že chodíš do kostola, alebo si vychovaný v kresťanskej rodine. Nie, musíš urobiť osobné rozhodnutie. Musíš vyjadriť osobnú túžbu, aby si sa dozvedel viac o Bohu. Bolo tam vysvetlené, že Ježiš Kristus je cestou k Bohu. On je nás prístup k Otocivi. V ten večer som teda urobil svoje rozhodnutie, aby som prijal Pána Ježiša Krista. Oh, to bol ten najštastnejší moment môjho života. Po tvári mi stekali slzy radosť ... Bol som verný Pánovi, ale neskôr som sa Mu začal vzďaľovať, keď som išiel na strednú školu a potom k letectvu.

Bol som tak fascinovaný lietadlami, že by som bol radšej lietal, ako jedol a spal. Keď som už raz bol v lietadle, tak som chcel ísť vysoko a rýchlo. Chcel som byť skúšobným pilotom. Nakoniec som tú príležitosť dostał. Pilotoval som lietadlo, na ktorom bolo možné dosiahnuť svetový rekord v rýchlosi i vo výške. Bol som na to nesmierne pyšný, že som na horúcejším pilotom na oblohe. Raz sme spolu s jedným študentom leteli na malom lietadle a havarovali sme. Keď som sa v nemocnici prebral z bezvedomia, lekári mi povedali: „Irwin, ste v zlom stave. Máte zlomené obe nohy. Vaša pravá noha je natoliko poškodená, že vám asi budeme musieť amputovať chodidlo. Sotva budete ešte dakedy lietať.“ Myslel som, že môj život strávil zmysel. Pochopil som však, že som sa vzdialil od Pána a prosil som Ho o odpustenie. Nakoniec bola moja noha zachránená a po dvoch rokoch som sa opäť dostał na oblohu. Boli však už mnohí, ktorí ma mohli predstihnúť. A predsa som sa dostał pred nich. Do vesmíru vtedy letel prvý sovietsky kozmonaut Jurij Gagarin. A my sme pripravovali let na Mesiac. Byť pri tom, to bol sen môjho detsstva. Vedel som, že to bude vrcholný let. Bol som vybraný medzi adeptov letu a pripravoval som sa naň päť rokov. V lete v roku 1971 sa nás let začal ...

V kabíne kozmickej lode som si spomenul na moje neštastie spred desiatich rokov i na moje obrátenie spred tridsiatich rokov, na večer, keď som ako malý chlapec prijal do svojho srdca Pána Ježiša Krista. Uvedomil som si riziko

letu. Vedľ možno idem na smrť. No uvedomil som si, že pretože som svoj život dal Ježišovi Kristovi, moja konečná zastávka je v nebi. Bolo veľmi príjemné vedieť, že keď ste pripravený na smrť, ste vlastne pripravený na život. Mal som už túto úroveň odovzdanosti.

Zrazu sa ozval povel: Start! Po rokoch čakania letíme do kozmu, na Mesiac! O dvanásť minút sme už leteli okolo Zeme. Nad Pacifíkom sme zapájali ďalší motor, aby sme dosiahli rýchlosť, ktorá nás prevedie na dráhu k Mesiacu.

Divali sme sa z okna na našu Zem. Najprv vyzerala ako basketbalová lopta. Vyzerala také krehká a zraniteľná. Akoby sme ju mohli chytiť do rúk a hrať sa s ňou. Na druhý deň už mala iba veľkosť bejzbolovej lopky, potom golfovej a na koniec bola z nej celkom malá guľočka na štrancie. Už sme vedeli, že sme ďaleko od domova.

Vstúpili sme do lunárneho modulu a zostúpili sme na Mesiac. Pristáli sme v krásnom údoli pri veľkých horách. Mali sme k dispozícii špeciálny automobil, boli sme prví, ktorí strávili tri dni na Mesiaci a prví, ktorí mali preskúmať mesačné pohoria. Zrazu som si celkom reálne uvedomil Božiu blízkosť. Pán bol s nami. I tam dolu na Zemi sa za nás modlili milióny ľudí. Na naše modlitby sme dostávali konkrétné odpovede. Mali sme napríklad postaviť vysielaciu stanicu, no nešlo to. Prosl som Pánu o pomoc. Naraz som akoby počul hlas: „Jim, kľakni si.“ Ja som si kľakol a v tejto pozicii som naraz prišiel na chybu. Vysielacia stanica odразu vyrásila predo mnou ako taký malý oltár. Ďakoval som Pánovi za takéto vypočutie mojej modlitby. A takýto skúsenosť bolo mnoho.

Na Mesiaci sme mali hľadať biely kameň, ktorý mal byť súčasťou materiálu, z ktorého sa Mesiac skladá. Ako sme tak šli autom, naraz vidime biely kameň! Akoby hovoril – tu som, vezmi si ma. Keď sme to oznamili domov, na Zem, viedci tento kameň nazvali kameňom genézy, kameňom počiatku. Mal pre nich mimoriadny význam a nás let bol veľmi úspešný.

V tejto spojitosťi myslím na skalu, kameň, ktorým je Ježiš Kristus. Našli ste už tento kameň? Našli ste Ježiša Krista? On žije, On je skutočný!

Posledný deň, čo sme boli na Mesiaci, bola nedele. Jazdili sme na malom autičku, divali sme sa na mesačné hory a citovali sme slová 121. Žalmu: „Podzívajem svoje oči k horám, odkiaľ prichádza moja pomoc...“ Uvedomoval som si, že naša pomoc je jedine od Hospodina, ktorý stvoril aj Mesiac a viedol aj nás k splneniu neľahkých úloh.

Aj cestou naspäť som sa zadival na našu malíčkú modrú planétu Zem. Neviel som tam žiadne stopy života, nemohol som tam nájsť Česko-Slovensko. Ale uvedomil som si, že Pán Boh tak miloval práve túto modrú planétu, že dal svojho jediného Syna, aby za obyvateľov tejto planéty zomrel a dal im právo večného života v nebi...

Po svojom návrate na Zem som dal svoj život celkom k dispozícii Pánovi. Všade nesiem Jeho evanjelium a neustále hovorím, že Ježiš, ktorý pred 2000 rokmi chodil po Zemi je dôležitejší, ako ľovek, ktorý chodil po Mesiaci. On chce aj dnes chodiť po tvojom srdci. Myslím, že dnes potrebujeme Krista viac, ako sme Ho potrebovali pred dvetisíc rokmi. Je veľa zlých sôl, ktoré by nás chceli zničiť. Ako jednotlivcov, tak rodiny, krajinu, celé spoločenstvá. Treba mierit, vysoko, k Nemu. On je tá cesta, pravda i život. On prísiel, aby sme poznali lásku, radosť i pokoj. On je odpovedou na všetky problémy dneška. Je odpovedou aj na všetky tvoje problémy a čaká, aby si Ho pozval do svojho života. Nikto nikdy nebola taký, ako Pán Ježiš Kristus. Nikto nehovoril s takou autoritou ako On. Nikto nerobil také divy ako On a napokon bol za nás ukrižovaný. Jeho krv bola preliata na odpustenie našich hriechov. Keď vstal zmŕtvych, dokázal aj výfazstvo nad smrťou. Teraz je v nebi a nám slúbil svojho Svätého Ducha, aby bol s nami. Je s nami aj dnes a spečaľuje tú najlepšiu správu, že Ježiš Kristus znamená pre nás odpustenie za včerajšok, silu, pre dnešok a nádej pre budúcnosť. A Ježiš fa volá. Malý muž z Mesiacu vás pozýva k Nemu...

ŠANCA PRE TEBA

Keď som v predvolebných dňoch cestoval po Slovensku, všimol som si na ukomisi križi nalepený plagát s textom: ŠANCA PRE TEBA. Napadla ma tu určitá súvislosť. Križ a šanca, alebo šanca v križi. Pravda rozumie sa v Kristovom križi a šanca na záchrannu od večnej záhuby, šanca na život, radosť a pokoj. Šanca na odpustenie hriechov, zmierenie s Bohom a nádej pre večný život v nebi.

Nedávno sme sledovali Majstrovstvá sveta vo futbale v Taliansku. Niektorým futbalistom sa občas naskytli jedinečné šance na strelenie gólu a tým aj na postup čím vyššie vo svete. Mnohí tieto šance nevyužívali a naopak, niekomu stačila aj tá najmenšia šanca, aby sa dostali nečakane vysoko. V prípade večnej záchrany ide oveľa viac, než o slávu na svete alebo výfazstvo, či väčší blahobyt. Ide o spásu duše, ktorú si Pán Boh cení nadovšetko. Šanca na záchrannu je naozaj v križi Pána Ježiša Krista. On na ňom zomrel aj za tvoje hriechy. Ak si ich priznáš, vyznáš a podakuješ Pánovi Ježišovi za Jeho obeť, využil si jedinečnú šancu. Do Tvojho života vstúpi radosť a večné požehnanie. Pravda bude treba počítať aj s nesením Kristovho križa v ďalšom žití, ale to nie je žiadna farba, keď, ako to vyznáva poetka Mária Rafajová, — väčšiu časť križa nesieš za mňa Ty...

Cas využitia našej šance je dnes a možno práve teraz. Už nikdy viac nemusí klopaf Pán Ježiš na dvere našich sŕde. Preto neodkladajme a využime jedinečnú šancu, ktorou je Kristov križ. Je to šanca pre teba! jk

Je to možné? U našeho dobrotivého Pána ano! On vyvoluje a povoláva i vystrojuje své služebníky ke skutkum dobrým. A tak bez oslavných príprav se i jeho milovaní dožívají plnosťi dňu. Mezi nimi osmdesiat let se dne 18. září 1990 dožil i nás brat MUDr. Miroslav Herold. Bohaté životní zkušenosťi ve službě Pánu a bližním vedou ke sôlnosti mladším, jak procházet i pripadnými zkouškami, neprestávať děkovat a chváliť

Toho, jenž nás zamiloval a ve všeestranné pěci zachovává. A tu-

to další milost a pokoj jubilantovi upřímně přejí spoluživí pražského sboru.

Také redakce Živých slov se k blahopřání pripojuje. —r

ZPRÁVY ZE SBORŮ

Počas tohtoročnej žatvy mnohí zo sionských pútnikov doputovali do nebeskej vlasti, k svojmu Pánovi. Možno si na všetkých ani nespomenieme, ale nedá nám, aby sme sa nepodelili s vami aspoň o tie najaktuálnejšie správy zo zborov.

Z bratislavského a račianskeho zboru odišli domov, k Pánovi milý brat JÁN HRUŠÍK, vo veku 91 rokov, sestra ZUZANA JANČOVICOVÁ, vo veku 76 rokov a napokon EDUARD WENZL (na obr.), vo veku 82 rokov.

Vo Zvolene-Môstovej sme sa rozlúčili s milou a vzácnou sestrou Annou Brzákovou, vo veku nedožitých 66 rokov.

Všetci títo a mnohí iní nás predišli do nebeského domova, kde sa s nimi celkom isto zideme, tam pri nohách Pána Ježiša. Nech On poteší zarmátených z rodin a dá na ich miesto v rodine i v zboroch vykúpených náhradu. A nech sme všetci pripravení na čas onej žatvy, keď Pán bude hodnotiť aj našu prácu pre Noho počas zemskej píte. Nasledujme vzácne príklady našich drahých. jk

„Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal...“ (2Tm 4, 7-8). Toto vyznání apoštola Pavla se naplnilo také při milém bratrovi JOSEFOVI STAŇKOVI, kterého si Pán odvolal dne 18. 6. 4. r. do svého nebeského domova.

Bratr Staněk pocházel z pošumavské vesničky Nezamyslice a již od dětství velmi vážně přemýšlel o Božích pravdách v katolickém kostele. Ve svých 17 letech odevzdal svůj život Pánu Ježíši Kristu poté, co evangelium o spasení přemohlo a od základu změnilo život jeho rodičů. Všechna další léta byla poznamenána silným duchovním růstem ve víře v živého Boha a spasitele Ježíše Krista. Jeho osobní zkušenosti víry byly vždy vzpruhou a povzbuzením nejen pro věřící malého sborečku v Plzni, ale i okoli.

Velkou zkouškou víry a věrnosti byla pro něho i 2. svět. válka s totálním nasazením. I po tuto dobu udržoval obecenství se spoluvykoupenými. Po ukončení války se oženil a v roce 1949 natrvalo usidlil v Plzni. Zde společně s bratřími udržovali společná obecenství i v době zákazu shromažďování našich sborů. V této těžké době se nebál zvěstovat evangelium, ačkoliv byl neustále sledován bezpečností. K zocelení víry došlo u něho po zatčení a zinscenovaném procesu v r. 1961. Po otevření shromáždění bratr Staněk pracoval v místním sboru, v okolí i v Radě starých ČR. Vždy velmi toužil po tom, aby mohlo být Slovo Boží, evangelium spasení, zvěstováno veřejně a svobodně. Ačkoliv se toho dožil, Pán jej nečekaně odvolal uprostřed činorodé práce. —js

15. srpna 1990 tiše ukončil svou pozemskou pouť ve věku 80 let bratr OLDŘICH ŠTANCL z Olomouce. 21. 8. jsme se rozloučili s milým bratrem za velké účasti příbuzných, známých i věřících na hřbitově. I na tomto místě jasně zaznělo evangelium na text: Vy jste světlo světa. Také na text: Nestydíme se za evangelium Kristovo. Tato slova byla krédem života milého bratra. Jako mládence se stal rozhodným křesťanem. Celý život byl jasným světlem svému okolí. Nikdy se nestyděl za evangelium. Uměl se přivinout k lidským srdcům s laskavými slovy i se zvěstí evangelia. Se svoji manželkou prožili 50 let společného života. Byli živými křesťany. Tvořili také rodinnou oázu pro každého, kdo potřeboval potěšení i pohostinství. Tuto rodinnou oázu budou postrádat nejen věřící olomouckého sboru, ale i ti, kteří se tam zastavovali.

Na příkladnou životní výru milého bratra budeme vzpomínat, neboť ona přinášela hojně ovoce až do šedin.

L. H.

Vydavatelství Křesťanských sborů Ostrava sděluje:

- v srpnu t. r. vyšla kniha S. Ferfeckého: Byl jsem svědkem Jehovovým. Cena je 10 Kčs. Těm, kteří si ji objednali, postupně ji zasíláme. Bratr Ferfecki má zájem navázat kontakty s věřícími, kteří rovněž jako on byli kdysi členy organizace svědků Jehovových a prosí je, aby mu napsali na adresu: Stanislav Ferfecki, Obránců míru 1/620, 736 01 Haviřov-Šumbark.
- došlé objednávky postupně vyřizujeme. Nezasíláme omalovánky, vydané Církvi adventistů s. d., protože jsou rozebrány a dotisk bude až koncem roku, časopis Ethos začínáme rozesílat.